

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 33/2019
15.05.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Весне Субић, Биљане Драгојевић, Јелице Бојанић Керкез и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Сања Филимоновић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Радосав Тадић, адвокат из ..., ради брачне тековине, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против решења Вишег суда у Ваљеву Гж 389/18 од 02.08.2018. године, у седници већа одржаној дана 15.05.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против решења Вишег суда у Ваљеву Гж 389/18 од 02.08.2018. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против решења Вишег суда у Ваљеву Гж 389/18 од 02.08.2018. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Убу П 701/15 од 13.02.2018. године утврђено је да је тужба повучена.

Решењем Основног суда у Убу П 701/15 од 03.04.2018. године одбијен је, као неоснован, предлог тужиље за враћање у пређашње стање, због пропуштања рочишта од 13.02.2018. године.

Решењем Вишег суда у Ваљеву Гж 389/18 од 02.08.2018. године, одбијене су, као неосноване, жалбе тужиље и потврђена првостепена решења.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиље, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажним решењем од 13.02.2018. године утврђено је да је тужба повучена, у смислу одредбе члана 311. став 2. ЗПП, јер су са рочишта за главну расправу неоправдано изостали и тужилац и тужени. Правноснажним решењем од 03.04.2018. године, одбијен је предлог тужиље за враћање у пређашње стање, јер у смислу члана 109. став 1. ЗПП тужила није доказала да постоје оправдани

разлози за пропуштање рочишта одређеног за 13.02.2018. године, на које је њен пуномоћник уредно позван. Ово због тога што пуномоћник тужиле није благовремено обавестио суд да није у могућности да приступи на рочиште, нити је уз поднесак којим је тражио одлагање (који је неблаговремено поднет) доставио доказ да је оправдано спречен да на рочиште приступи. Из наведеног су нижестпени судови извели закључак да је пуномоћник тужиле могао да ангажује замену или обавести тужилу да лично приступи на суд, како би спречио настанак последица пропуштања.

У таквом случају Врховни касациони суд је нашао да је другостепени суд, према утврђеним чињеницама које су од значаја за доношење спорних процесних решења, донео одлуку у складу са правним ставовима који су изражени кроз одлуке Врховног касационог суда, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Поред тога, тужилца није уз ревизију доставила правноснажна решења из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању о истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, при чему правилна примена процесног права, у ситуацији каква је у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

На основу изнетог, применом члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 420., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП, прописано је да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Ставом 2. истог члана, прописано је да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

У конкретном случају у делу изјављене ревизије који се односи на решење којим је одбијен предлог за враћање у пређашње стање, ревизија против оваквог решења се не може изјавити, с обзиром да се побијаним решењем поступак правоснажно не завршава, те је ревизија у поменутом делу, у смислу цитираних законских одредби, недозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 08.12.2015. године, а као вредност предмета спора означен је износ од 100.000,00 динара. На дан подношења тужбе 1 евро је, према средњем курсу НБС, износио 121,6558 динара, па вредност предмета спора побијаног дела представља динарску противвредност 821, 99 евра.

Како у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија тужиље није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП, у вези члана 420. ст.1. и 2. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић